

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 9 stycznia 2015r.,  
skargi A. G. o stwierdzenie niezgodności z prawem  
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P.  
z dnia 29 maja 2013r., wydanego  
w sprawie z powództwa A. G.  
przeciwko A. K. prowadzącemu działalność A. PHU Zakład Pracy Chronionej A.  
K. i innym,  
o zwolnienie zajętych ruchomości spod egzekucji ,

**1. odrzuca skargę;**

**2. zasądza od A. G. na rzecz strony pozwanej J. – F. S.A. w K.  
oraz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa  
kwoty po 1 800 zł ( jeden tysiąc osiemset) tytułem zwrotu  
kosztów postępowania skargowego;**

**3. oddala wniosek A. P. Sp. z o.o. oraz wniosek T. S.A. o  
zasądzenie kosztów postępowania skargowego.**

## UZASADNIENIE

Skarga A. G. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 29 maja 2013 r. została oparta na podstawie naruszenia art. 5 k.c. oraz art. 105 § 1 w zw. z art. 73 § 2 k.p.c. w zw. z art. 4 u.k.s.c. oraz art. 102 k.p.c. i zarzucie nierozpoznania istoty sprawy.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z punktu widzenia jej wymogów powinna odpowiadać ogólnym wymogom pisma

procesowego oraz szczególnym wymogom przewidzianym dla tego środka prawnego określonym w art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c.

Art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. określa wymogi skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia o charakterze konstrukcyjnym, niezbędne do uznania wniesionego środka za skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424<sup>2</sup> § 1 k.p.c. Niespełnienie przez skargę któregokolwiek z wymogów określonych w art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. skutkuje jej odrzuceniem przez Sąd Najwyższy (art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c.). Należy do nich między innymi wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne oraz uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne jest wymogiem odrębnym od powinności przytoczenia w skardze jej podstaw oraz ich uzasadnienia. Wskazanie zatem przez skarżącego przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, które zostały naruszone przez sąd, w ramach przytoczenia podstawy skargi, nie spełnia jednocześnie wymogu określonego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 3 k.p.c. W przypadku, gdy podstawą skargi jest naruszenie przepisów postępowania i skarżący kwestionuje zasadność merytorycznego rozstrzygnięcia sądu to powinien wskazać przepis prawa materialnego, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

W skardze wniesionej od wyroku Okręgowego w P. z dnia 29 maja 2013 r. nie wskazano przepisu prawa, z którym ten wyrok jest niezgodny. Nie został również spełniony wymóg określony w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 5 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało utrwalone stanowisko, że samo wskazanie przez skarżącego, iż od zaskarżonego orzeczenia nie przysługiwały żadne środki prawne nie odpowiada wymogowi wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe w drodze innych środków prawnych. W świetle tego przepisu wymagane jest przedstawienie odpowiedniego wyводу prawnego pozwalającego uznać, że skarżący wykazał brak możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia przy pomocy dostępnych środków prawnych. Niewystarczające jest samo

stwierdzenie o braku możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych, nie poparte stosowną argumentacją i przytoczeniem właściwych przepisów prawa.

Skarżący nie uprawdopodobnił także, że na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia poniósł szkodę. W judykaturze utrwalony jest pogląd, że spełnienie wymagania określonego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. polega na stwierdzeniu przez stronę, że szkoda wystąpiła, wyraźnym wskazaniu jej rodzaju i rozmiaru, a także uwiarygodnieniu tego oświadczenia (por. np.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2007 r., IV CNP 40/07, niepubl.). Skarżący stwierdził, że na podstawie zaskarżonego wyroku zobowiązany jest zapłacić stronie przeciwnej 21.350 zł. Nie wynika to jednak z treści wyroku oddalającego jego apelację od wyroku w sprawie o zwolnienie od egzekucji, w którym zasądzono od powoda jedynie koszty postępowania apelacyjnego. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury koszty te, nie stanowią szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia niezgodnego z prawem w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> k.p.c. (por. np.: postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 maja 2008 r., IV CNP 22/08, Lex nr 786758 i z dnia 20 stycznia 2012 r., IV CNP 91/11, 1265571).

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c. O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398<sup>21</sup> k.p.c. i art. 424<sup>12</sup> k.p.c.